

Sygn. akt VI Ka 632/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Sławomira Karmowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2020 r. w Elblągu sprawy

K. U. s. D. i J. ur. (...) w m. N.

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim

z dnia 24 września 2019 r. sygn. akt II K 148/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżyciela posiłkowego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 632/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z 24 września 2019r. w spr. II K 148/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	na mocy przepisów art. 427 § 1 KPK i art. 438 § 4 KPK zarzut rażącej niewspółmierności kary, gdyż jest znaczna dysproporcja między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą i zasądzenie symbolicznego środka obligatoryjnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>- sąd I instancji uznając, że oskarżony K. U. dopuścił się zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 158 § 1 kk, na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne warunkowo umarzył wobec oskarżonego na okres próby 1 roku, a na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1) nawiązkę w kwocie 200 zł z terminem jej płatności w ciągu 1 miesiąca od daty uprawomocnienia się wyroku, ponieważ słusznie przyjął, w oparciu o wymowę zgromadzonego materiału dowodowego, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, głównie z uwagi na sprowokowanie zdarzenia przez będącego pod wpływem alkoholu oskarżyciela posiłkowego, przyjmując prawidłowo, że to nie oskarżony zachował się jak „chuligan” ale oskarżyciel posiłkowy sprowokował bez powodu akurat oskarżonego, co pociągnęło za sobą reakcję oskarżonego i drugiego sprawcy skazanego</p>		

już prawomocnie wyrokiem nakazowym,

- wbrew sugestiom skarżącego, że można domniemywać, że świadkowie zeznawali, tak, a nie inaczej na prośbę oskarżonego, aby umniejszyć jego winę, to wyrażone w apelacji domniemanie – wbrew sugestiom z apelacji, wobec braku dowodów- by wystąpił wpływ na świadków zeznających o prowokacji oskarżyciela posiłkowego i na treść ich zeznań (a wynikało to ze spójnych zeznań. M. L., D. C., K. E., R. O., K. K., D. G., M. J., M. Z., P. K. , co powoduje, że istniały dowody pozwalające na uznanie tej okoliczności za wykazaną) to należy takie twierdzenia uznać za gołosłowne,

- ponadto trudno logicznie wytłumaczyć dlaczego oskarżony miałby napaść bez powodu tj. gdyby nie był prowokowany, akurat na pokrzywdzonego, skoro nie ustalono aby był z nim w konflikcie, zaś opisany przez ww świadków prowokacja ze strony pokrzywdzonego logicznie tłumaczyć powód dla którego oskarżony zachował się w sposób ustalony w opisie czynu mu przypisanego,

- natomiast to, że inne dwie osoby (P. C., S. G.) miały – według skarżącego-opowiadać, że oskarżony K. U. wdał się z nimi w bójkę na dyskotece, to nie ma znaczenia dla rozpoznania przedmiotowej sprawy, skoro skarżący nie przedstawił choćby pisemnych oświadczeń tych osób, nie składał wniosku o ich przesłuchanie, stąd i te jego twierdzenia należy uznać za gołosłowne, tym bardziej, że według skarżącego C. czy G. mieli opowiadać o całkowicie innych zdarzeniach niż

to z 02 kwietnia 2018r., w czasie których zresztą mieli doznać niezbyt znacznych obrażeń ciała, stąd trudno uznać omawiane zdarzenie i to o którym mieli jakoby opowiadać P. C., S. G. za tożsame co do ich przebiegu i skutków,

- tak jak wina, również stopień społecznej szkodliwości czynu – w przypadku, gdy rozważa się zastosowanie art. 66 kk- ma nie być znaczny. Nie jest znaczny, tzn. więcej niż znikomy (czyn zabroniony ma bowiem stanowić przestępstwo), ale też taki, o którym nie można powiedzieć, że jest znaczny, znaczący. Sformułowanie „nie jest znaczny” jest bliższe pojęciu „niski”. A wobec sprowokowania przez oskarżyciela posiłkowego bez przyczyny oskarżonego, to można było zasadnie przyjąć, że oskarżony nie miał wcześniej zamiaru uderzenia pokrzywdzonego i gdyby nie prowokacja ze strony będącego pod wpływem alkoholu oskarżyciela posiłkowego, to oskarżony nagle, w odpowiedzi na prowokację, nie zachowałby się tak wobec M. W. jak to wynika z opisu czynu mu przypisanego, przy czym przyjęcie niskiego stopnia winy i społecznej szkodliwości oraz zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania nie oznacza przecież, że oskarżonego nie spotkała żadna odpłata karna za popełniony czyn, kiedy to jego reakcja na zaczepki oskarżonego była nieprzystająca do sposobu tych zaczepek a jej skutkiem były obrażenia ciała u pokrzywdzonego,

- sąd I instancji również prawidłowo przyjął, że dotychczasowa niekaralność oskarżonego i ustabilizowane życie, przemawiają za zastosowaniem wobec niego instytucji z art. 66 kk,

- skarżący uznał, że zaskarżony wyrok nie jest sprawiedliwy, ale warunkowe umorzenie postępowania na okres próby 1 roku nie może być utożsamiane z brakiem kary czy uniewinnieniem, a gdy przestępstwo okazało się być w życiu oskarżonego zdarzeniem epizodycznym i zaistniały zaś podstawy do uznania że wina i społeczna szkodliwość nie są znaczne, to istnieje podstawa do przyjęcia, że instytucja warunkowego umorzenia postępowania na rok próby jest wystarczającą odpłatą karną, która spełni cel wychowawczy i prewencyjny i zapobiegnie popełnianiu przez oskarżonego podobnych przestępstw w przyszłości, tym bardziej, że był w sprawie zatrzymany na okres od 02.04.2018r. godz. 17.40 do 04.04.2018r. godz. 12.10, co z pewnością stanowiło znaczącą i dość długą niedogodność w życiu oskarżonego i sprawi, że oskarżony przemyśli swoje zachowanie i nie będzie w przyszłości- nawet na prowokacje takie jakie stosował pokrzywdzony - reagował zadawaniem obrażeń,

- również orzeczenie wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w wys. 200zł (mimo, że skarżący zaznaczył, że oskarżeni byli piłkarzami a oskarżony miał mieć na nogach buty z noskiem na twardej podeszwie a nie sportowe) nie przesądza o tym, że wyrok jest niesprawiedliwy, bowiem skarżący, który – czego nie kwestionowano- doznał wielu obrażeń, nie przedstawił dokumentów dot. wydatków poniesionych na dotychczasowe leczenie, trudno też- w świetle zebranych

dowodów- szacować wysokość zadośćuczynienia, gdy ustalono przyczynienie się pokrzywdzonego do pobicia przez sprowokowanie oskarżonego, stąd sąd I instancji mógł stosując warunkowe umorzenie postępowania orzec tylko obligatoryjną nawiązkę w niskiej kwocie 200zł, a pokrzywdzony będzie mógł dochodzić wyższych kwot i udowadniać podstawy roszczenia w postępowaniu cywilnym,

- instytucja warunkowego umorzenia ma zastosowanie w takich sytuacjach, gdy nie ma potrzeby, ze względu na cele kary, jej wymierzania, a nawet kontynuowania postępowania karnego i doprowadzania do wyroku skazującego,

- należy też zauważyć, że z art. 2 kpk wynikają cele postępowania karnego, które mają nie tylko uwzględniać interesy pokrzywdzonego, ale i spowodować trafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym, a w realiach omawianej sprawy, gdy to pokrzywdzony sprowokował oskarżonego, można było warunkowo umorzyć postępowanie i orzec nawiązkę w sposób wskazany przez sąd I instancji i wobec tego nie można ocenić by zaskarżony wyrok był niesprawiedliwy.

Ponadto skarżący w apelacji podniósł, że nie mógł uczestniczyć w rozprawie wyznaczonej na godz. 10.00 w dniu 24.09.2019r. , bo „z rozmowy z prokuratorem wynikało, że rozprawa jest zgodnie z wezwaniem dnia 24.09.2019 r. o godz. 10.30”, gdy tymczasem w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy z k. 146 wskazano, żeby

zawiadomić oskarżonego, obrońcę i pokrzywdzonego M. W. o rozprawie wyznaczonej na 24.09.2019r. na godz. 10:00, zaś na godz. 10.30 pokrzywdzony miał zostać wezwany w charakterze świadka. A z tego wynika, że gdyby oskarżyciel posiłkowy - pokrzywdzony chciał od początku brać udział w rozprawie, to sąd go o tym zawiadomił i tym samym mu to umożliwił, a nie można winić sądu za to, że prokurator miał upewnić oskarżyciela posiłkowego w tym, że rozprawa jest zgodnie z wezwaniem dnia 24.09.2019 r. o godz. 10.30.

Skarżący kwestionuje też ustalenia faktyczne poczynione przez sąd I instancji w oparciu o utrwalone procesowo zeznania świadków, którzy byli w trakcie przesłuchań na policji pouczeni o obowiązku mówienia prawdy i zeznawali pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań (czyli zeznawali po takich pouczeniach po jakich zeznawaliby w sądzie, co powoduje, że nie można podważać wiarygodności zeznań niekorzystnych dla oskarżyciela posiłkowego tylko z tego względu, że były składane na policji a nie w sądzie), podnosząc, że sąd powinien uwzględnić jego wersję zdarzenia czy też tylko zeznających na jego korzyść osób (nota bene pozostających w mniejszości, w tym osób związanych z M. W.) , dlatego nie można było dać wiary twierdzeniom skarżącego, że zeznania świadków oskarżonego K. U. bardzo odbiegają od rzeczywistego przebiegu sytuacji i sugestiom, że zawierają one nieprawdę, bo skoro były składane na policji a nie w sądzie to nie zasługują na wiarygodność.

Należy zauważyć, że wbrew twierdzeniom skarżącego z apelacji,

to nie było tak, że żona pokrzywdzonego nie mogła opowiedzieć o tym, że kontaktował się z nią ojciec oskarżonego, skoro zeznawała i w dniu 02.04.2018r. o godz. 13.50 i podczas czynności okazania w dniu 02.04.2018r. o godz. 20.25, a sam pokrzywdzony był pouczony o swoich uprawnieniach, w tym prawie do składania wniosków dowodowych (a nie wnioskował o dodatkowe przesłuchanie żony w postępowaniu) czy złożenia wniosku o naprawienie szkody lub zadośćuczynienia, a dowodem na to że znał swoje uprawnienia i potrafił z nich skorzystać jest to, że złożył wniosek o braniu udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego.

Wniosek

O wydanie innego wyroku niż skarżony, o wydanie wyroku sprawiedliwego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

z przyczyn wskazanych w rozważaniach o powodach uznania zarzutu za niezasadny, bo kompetencja warunkowego umorzenia postępowania należy do sądu a w realiach omawianej sprawy sąd mógł z tej instytucji skorzystać

**4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok którym warunkowo umorzono postępowanie i orzeczono nawiązkę	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
z przyczyn wskazanych w rozważaniach o powodach uznania zarzutu za niezasadny	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt. II	ponieważ nie uwzględniono apelacji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela posiłkowego, to M. W. powinien ponieść koszty postępowania odwoławczego- art. 636§1kpk, ale z uwagi na doznane przez niego obrażenia, to stosując względy słuszności z art. 624§1kpk- zwolniono oskarżyciela posiłkowego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji

7. PODPIS